

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 Rs 226749 24 Rsž
Zenica, 09.08.2024. godine

Kantonalni sud u Zenici, u građanskom vijeću sastavljenom od sudija: Jasmina Begović - Devović, kao predsjednica vijeća, Ranka Baškarad i Mario Anić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužiteljica 1. Mersiha Kaknjo – Sinanović iz Z., ul. ... i 2. Robertina Šokić iz V., ..., koje zastupa punomoćnik Anto Jonjić, advokat iz Zenice, protiv tuženog Zeničko – dobojski kanton, Ministarstvo finansija, ul. Kučukovići broj 2, Zenica, kojeg zastupa punomoćnik A. Č., zaposlenik tuženog, radi utvrđivanja, zaštite i otklanjanja diskriminacije iz radnog odnosa, v.s. 5.500,00 KM, odlučujući o žalbi tužiteljica izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Zenici, broj: 43 0 Rs 226749 23 Rs od 06.03.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 09.08.2024. godine, donio je:

PRESUDU

Žalba se odbija i presuda prvostepenog suda potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda, odbijen je kao neosnovan, tužbeni zahtjev koji glasi: „Utvrdjuje se da je tuženi donošenjem Rješenja o postavljenju državnog službenika Kaknjo - Sinanović Mersihe od 27.12.2018. godine i Rješenjem o postavljenju državnog službenika Šokić Robertine od 27.04.2022. godine izvršio direktnu diskriminaciju prema tužiteljicama na način što su donošenjem ovih akata mimo izričitih zakonskih odredbi Zakona o internoj reviziji u javnom sektoru u FBiH, Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti FBiH i Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti Zeničko - dobojskog kantona, tužiteljice svrstali u niži platni VII razred uz određivanje nižeg koeficijenta za određivanje plaće od 4,2. Obavezuju se tuženi da preduzme neophodne Zakonom predviđene korake sa ciljem da prestanu sa kršenjem prava prema tužiteljicama na jednako postupanje i da otklone direktno diskriminatorno postupanje, odnosno da odgovarajućim aktima o regulisanju radno - pravnog statusa tužiteljica Kaknjo - Sinanović Mersihe i Šokić Robertine kao državnih službenika u skladu sa važećim propisima istim priznaju i odrede zakoniti koeficijent za obračun plaće od 5,20 svrstan u IV platni razred, u roku od 15 dana pod prijetnjom zakonskih sankcija.

Zabranjuje se tuženom da dalje poduzimaju radnje kojima se krši ili se može kršiti pravo tužiteljica na plaću i naknade u skladu sa važećim zakonima i propisima kao prema ostalim kategorijama zaposlenika tuženog, koji ostvaruju pravo na plaću i naknade plaće.

Obavezuje se tuženi da tužiteljicama naknadi troškove postupka u iznosu od 1.296,00 KM sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja“.

Blagovremeno izjavljenom žalbom ovu presudu pobijaju tužiteljice zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da drugostepeni sud žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači i usvoji tužbeni zahtjev uz naknadu troškova postupka ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tuženi je osporio navode žalbe s prijedlogom, da se ista odbije i prvostepena presuda potvrdi.

Pošto je ispitao prvostepenu presudu u dijelu u kojem se pobija žalbom i po službenoj dužnosti u smislu odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije BiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), drugostepeni sud je zaključio slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužiteljica za utvrđenje, da je tuženi donošenjem Rješenja o postavljenju državnog službenika Kaknjo - Sinanović Mersihe od 27.12.2018. godine i Rješenjem o postavljenju državnog službenika Šokić Robertine od 27.04.2022. godine izvršio direktnu diskriminaciju prema tužiteljicama na način što su donošenjem ovih akata mimo izričitih zakonskih odredbi Zakona o internoj reviziji u javnom sektoru u FBiH, Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti FBiH i Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti Zeničko - dobojskog kantona, tužiteljice svrstali u niži platni VII razred uz određivanje nižeg koeficijenta za određivanje plaće od 4,2.

Tuženi je u odgovoru na tužbu osporio tužbeni zahtjev kao neosnovan navodeći da je Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji Ministarstva finansija Zeničko - dobojskog kantona Zeničko - dobojskog kantona, broj: 07-34-8658-2/18 od 21.06.2018. godine donesen uz saglasnost Vlade Zeničko - dobojskog kantona, Zaključkom broj: 02-34-10835/18 od 29.06.2018. godine, da je istim Pravilnikom u Poglavlju II, predviđeno uspostavljanje sasvim novog Sektora za internu reviziju, čime je ispunjena zakonska obaveza uspostavljanja jedinice za internu reviziju, propisana odredbama člana 8. Zakona o internoj reviziji u javnom sektoru u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 47/08) i odredbama člana 8. stav 1. Pravilnika o kriterijima za uspostavljanje jedinica za internu reviziju u javnom sektoru u Federaciji BiH („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine”, broj: 82/13 i 74/14). Istim Pravilnikom, je u članu 32. sistematizovano radno mjesto „Stručni savjetnik - interni revizor” - 2 izvršioca.

Iz utvrđenja prvostepenog suda proizilazi među stanakama nije bilo sporno da su tužiteljice, kod tuženog, temeljem Rješenja o postavljenju državnog službenika Kaknjo - Sinanović Mersihe od 27.12.2018. godine, te Rješenja o postavljenju državnog službenika Šokić Robertine od 27.04.2022. godine, postavljene na mjesto „Stručni saradnik – interni revizor“, svrstane u VII platni razred, sa koeficijentom 4,10. Dalje, iz Rješenja o utvrđivanju platnog razreda i koeficijenta za obračun plaće Ministarstva finansija ZDK od 29.03.2018. godine, Rješenja o internom premještaju državnog službenika od 15.02.2019. godine, Rješenja o prestanku radnog odnosa zbog ispunjavanja zakonskih uslova za izuzetnu prijevremenu starosnu penziju za žene od 18.08.2021. godine, proizilazi, a kako to navodi i tužiteljica Kaknjo – Sinanović Mersiha, da je Š. M., prije penzionisanja, takođe, obavljala poslove radnog mjesta „Stručni savjetnik – interni revizor“, da joj je, kao i tužiteljicama, koeficijent obračuna plaće iznosio 4,10, kao i da joj je, kao i tužiteljicama, kao službenicama koje obavljaju poslove radnog mjesta „Stručni savjetnik – interni revizor“, priznato i pravo na

dodatak za posebne uslove rada na osnovnu plaću u visini od 20%, a na temelju odluka o dodacima na plaću državnim službenicima i namještenicima koji rade na poslovima s posebnim uslovima rada. Iz izvedenih dokaza, dalje, proizilazi da poslove radnog mjesta „Stručni savjetnik – interni revizor“, na području Zeničko - dobojskog kantona, obavljaju samo tužiteljice, a u skladu sa odredbom člana 32. Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji Ministarstva finansija Zeničko - dobojskog kantona, kojom su, prema sistematizaciji, za ovo radno mjesto predviđena dva izvršioca, te da, osim tužiteljica, više niko na području Zeničko - dobojskog kantona, ne obavlja ove poslove, a kako to svojim iskazima potvrđuju i tužiteljice. Istom odredbom Pravilnika, također, regulisano je radno mjesto „Stručni savjetnik – interni revizor“, pod tim nazivom, opis poslova ovog radnog mjesta, te uslovi za rad na poslovima ovog radnog mjesta. Iz izvedenih dokaza, uključujući iskaze tužiteljica, Rješenje Ministarstva finansija KS od 03.04.2023. godine, Rješenje Ministarstva finansija SBK od 24.04.2023. godine, te Rješenje o utvrđivanju koeficijenta Ministarstva finansija Tuzlanskog kantona od 21.07.2022. godine, proizilazi da je ovo radno mjesto, u različitim kantonima različito nazvano, te da su primijenjeni različiti koeficijenti.

Dalje, iz izvedenih dokaza, konkretno, Akta Federalnog ministarstva pravde broj: 03-49-719/14 od 28.02.2014. godine, Upita Uredu premijera od 13.01.2021. godine, Mišljenja na Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji Ministarstva finansija Zeničko - dobojskog kantona od 11.06.2018. godine uz Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji Ministarstva finansija Zeničko - dobojskog kantona od 06.2018. godine, Mišljenja Sekretarijata za zakonodavstvo Zeničko - dobojskog kantona broj 03-02-6083-4/18 od 21.06.2018. godine, Stajališta Ministarstva za pravosuđe i upravu Zeničko - dobojskog kantona broj 06/02-14-14992-8-3/14 od 14.06.2018. godine, Mišljenja Sindikalnog odbora Sindikalne organizacije kantonalnih organa državne službe Zeničko - dobojskog kantona broj : 01-IV-KO-111/18 od 18.06.2018. godine, Mišljenja Federalnog ministarstva finansija broj: 10-14-7-2421/18 B.J- S od 16.04.2018. godine uz Izvod iz pravilnika, Zahtjeva tuženog upućen Federalnom Ministarstvu finansija i drugima broj: 07-11-395-2-2-3/23 od 28.02.2023. godine, Akta Federalnog Ministarstva pravde broj: 03-45-820/23 od 04.06.2023. godine, Odgovora na upit Ministarstva za pravosuđe i upravu Zeničko - dobojskog kantona broj: 06-04-30-6507-1/23 od 11.05.2023. godine, Obavijesti Agencije za državnu službu od 17.03.2023. godine, Odgovora Federalnog ministarstva finansija Zeničko - dobojskog kantona od 15.03.2023. godine, Rješenja o utvrđivanju platnog razreda i koeficijenta za obračun plaće Ministarstva finansija Zeničko - dobojskog kantona od 18.09.2006. godine, proizilazi da je tuženi, prije donošenja navedenog Pravilnika, ispoštovao sve zakonskim i podzakonskim aktima propisane procedure, da tokom te procedure niti od jednog organa nije upozoren na, eventualne, nezakonitosti u Pravilniku, te čak od Federalnog ministarstva pravde pribavio akt broj: 03-49-719/14 od 28.02.2014. godine, u kojem se izričito navodi da u svim organima državne službe u Federaciji BiH mogu postojati samo radna mjesta koja su utvrđena odredbama člana 6. do 16. Zakona o državnoj službi u Federaciji BiH („Službene novine F BiH“, broj: 29/03, 23/04, 39/04, 54/04, 67/05, 8/06 i 4/12), što znači da se nazivi tih radnih mjesta ne mogu mijenjati drugim propisima, a pogotovo ne podzakonskim aktima, kao i da je ovaj Zakon *lex specialis* po svojoj pravnoj prirodi i primarno se primjenjuje kada je u pitanju radno - pravni status državnih službenika u Federaciji BiH.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primijenio materijalno pravo i to odredbe člana 2. stav 1., člana 3. stav 2. i 15. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“, broj: 59/09 i 66/16), kada je odbio tužbeni zahtjev zaključivši, da tužiteljice nisu u skladu sa članom 15. stav 1., u vezi sa članom 2. stav 1. i članom 3. Zakona o zabrani diskriminacije dokazale, odnosno, nisu učinile vjerovatnim,

koji je zabranjeni osnov diskriminacije u njihovom slučaju bio, niti da je tuženi prema njima različito postupao u odnosu na druge službenike, jer drugih službenika na području Zeničko - dobojskog kantona, koji obavljaju poslove Stručnog savjetnika – internog revizora i nema niti jedan od prednje navedenih kumulativnih uslova, a što su bile dužne shodno odredbi člana 7., a u vezi sa članom 123. Zakona o parničnom postupku FBiH.

Ne stoji žalbeni prigovor povrede odredaba parničnog postupka.

Neprihvatljiv je prigovor žalitelja da je prvostepeni sud pogrešno obrazložio primjenu pravila o teretu dokazivanja, koje je odredbom člana 15. Zakona o zabrani diskriminacije (lex specialis) drugačije regulisano u odnosu na opšte pravilo iz Zakona o parničnom postupku.

Obaveza tužitelja u sudskom postupku u kojem se zahtijeva zaštita od diskriminacije je da učini sa stepenom pretežne vjerovatnoće da je bio žrtva diskriminacije, dok teret dokazivanja sa stepenom sigurnosti da do diskriminacije nije došlo, kao negativne činjenice, leži na suprotnoj strani, tj. tuženom. U ovom slučaju prvostepeni sud je svoju odluku zasnovao na zaključku da tužiteljice u ovom postupku nisu dokazale da je nad njima izvršena diskriminacija, odnosno da ponašanje tuženog nije imalo za cilj degradaciju tužiteljica niti da je tuženi prema njima različito postupao u odnosu na druge službenike. Budući da je zaključak prvostepenog suda o neosnovanosti tužbenog zahtjeva donesen na osnovu pravilne primjene člana 15. Zakona o zabrani diskriminacije, to nije ostvaren ni žalbeni prigovor povrede pravila o teretu dokazivanja.

Neosnovano se žalbom tužitelja ukazuje da pobijana presuda nema pravilnu ocjenu izvedenih dokaza, te ovakav pristup prvostepenog suda po njegovom mišljenju nema nikakve veze sa slobodnom ocjenom dokaza od strane suda. Naime, ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno ocijenio sve izvedene dokaze, prije svega materijalne dokaze navedene u obrazloženju pobijane odluke, kao i subjektivne dokaze (iskaz stranaka i svjedoka), pa je na osnovu tako pravilne ocjene izvedenih dokaza utvrdio da tužbeni zahtjev tužiteljica nije osnovan. S tim u vezi, suprotno žalbenim navodima tužiteljica, odlučne činjenice u pobijanoj presudi utvrđene su na potpun i pravilan način saglasno dokazima koji su predloženi, a koje je prvostepeni sud ocijenio na savjestan i brižljiv način u smislu odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku, pa se ne mogu prihvatiti žalbeni navodi da u pobijanoj presudi nije izvršena pravilna primjena navedene odredbe. Svojim žalbenim razlozima i vlastitom ocjenom izvedenih dokaza, žaliteljice nisu dovele u sumnju ovakva utvrđenja prvostepenog suda. To što sud nije dao značaja pojedinim materijalnim dokazima, te iskazima tužiteljica na koje se pozivaju žaliteljice nije uticalo na zakonitost presude. Kojem dokazu će sud pokloniti vjeru je stvar slobodnog uvjerenja suda pri čemu je sud svoje uvjerenje dužan opravdati uvjerljivim i logičnim zaključcima, što je prvostepeni sud i učinio u pobijanoj presudi. Slobodnoj ocjeni izvedenih dokaza od strane prvostepenog suda tužiteljice ne mogu osnovano suprotstaviti svoju ocjenu izvedenih dokaza na način kako to iznosi u žalbi.

Neosnovan je i žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, jer je prvostepeni sud tokom postupka proveo sve dokaze predložene po strankama, te na temelju pravilne ocjene provedenih dokaza raspravio i utvrdio sve relevantne činjenice, a činjenično utvrđenje na kojem je utemeljena prvostepena presuda u odnosu na ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva, nije dovedena u sumnju niti žalbenim navodima.

Žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava nije osnovan.

Prema odredbi člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, diskriminacijom će se, u smislu ovog zakona, smatrati svako različito postupanje uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu ili grupi lica i onima koji su s njima u rodbinskoj ili drugoj vezi na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditet, starosna dob, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i spola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta, spolnih karakteristika, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogući ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim oblastima života. Stavom 2. istog člana propisano je, da se zabrana diskriminacije primjenjuje na sve javne organe kao i na sva fizička ili pravna lica i u javnom i u privatnom sektoru, u svim oblastima, a naročito: zaposlenja, članstva u profesionalnim organizacijama, obrazovanja, obuke, stanovanja, zdravstva, socijalne zaštite, dobara i usluga namijenjenih javnosti i javnim mjestima, te obavljanja privrednih aktivnosti i javnih usluga.

Članom 3. stav 1. navedenog zakona propisano je, da je neposredna diskriminacija svako različito postupanje po osnovama određenim članom 2. ovog zakona, odnosno svako djelovanje ili propuštanje djelovanja kada je neko lice ili grupa lica dovedena ili je bila ili bi mogla biti dovedena u nepovoljniji položaj za razliku od nekog drugog lica ili grupe lica u sličnim situacijama, a stavom 2. istog člana posredna diskriminacija podrazumijeva svaku situaciju u kojoj, naizgled neutralna odredba, kriterij ili praksa, ima ili bi imala učinak dovođenja nekog lica ili grupe lica u odnosu na osnove definirane u članu 2. stav 1. ovog zakona u nepovoljan ili manje povoljan položaj u odnosu na druga lica.

Članom 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije propisano je da kada lice ili grupa lica u svim postupcima predviđenim ovim zakonom, na osnovu njima raspoloživih dokaza, učine vjerovatnim da je došlo do diskriminacije, teret dokazivanja da nije došlo do diskriminacije leži na suprotnoj strani.

Polazeći od citiranih zakonskih odredbi za postojanje diskriminacije neophodno je utvrditi različito tretiranje nekog lica ili grupe lica, prema zabranjenim osnovama iz člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, u odnosu na lice ili grupu koje se nalazi u sličnoj ili podudarnoj situaciji i kojima je uživanje spornog prava omogućeno, te da takav različit tretman nema legitiman cilj, odnosno da nedostaje proporcionalnosti između željenog cilja i upotrijebljenih sredstava.

Diskriminacija nije apstraktna, ona, da bi postojala, mora biti izvršena na osnovi rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i spola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta ili spolnih karakteristika. Stavljanje nekoga u nepovoljniji položaj mora biti po nekoj od ovih osnova da bi bili ispunjeni zakonski uvjeti za sudsku zaštitu.

Naime, da bi razlika u tretmanu bila diskriminativna u smislu člana 14. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, ako za nju nema nikakvog objektivnog i razumnog opravdanja, to jest, ukoliko se njom ne teži ostvarenju „legitimnog cilja“ ili ukoliko ne postoji „razuman odnos s razmjernosti između primijenjenih sredstava i cilja čijem se ostvarenju teži“.

Mjera utvrđenosti postojanja ili nepostojanja navedenih činjenica u anti - diskriminacijskim parnicama, shodno odredbi člana 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, raspoređena je tako, da je na podnosiocu tužbe teret da sa stepenom pretežne vjerovatnoće dokažu činjenice na osnovu kojih bi sud mogao zaključiti da ga je tuženi nejednako tretirao na nekoj zabranjenoj osnovi. Tada se teret dokazivanja prebacuje na tuženu stranu, koja je sa stepenom sigurnosti dužna uvjeriti sud da se različit tretman nije dogodio (ili nije dogodio na zabranjenoj osnovi), odnosno da različit tretman ima legitiman cilj i da postoji proporcionalnost između preduzete radnje i posljedice.

Kod toga da su naprijed citiranom odredbom člana 2. Zakona o zabrani diskriminacije utvrđeni osnovi diskriminacije, pa imajući u vidu činjenice na kojim tužiteljice temelje svoju tvrdnju o diskriminatornom ponašanju tuženog, a to je da je tuženi donošenjem Rješenja o postavljenju državnog službenika Kaknjo - Sinanović Mersihe od 27.12.2018. godine i Rješenjem o postavljenju državnog službenika Šokić Robertine od 27.04.2022. godine izvršio direktnu diskriminaciju prema tužiteljicama na način što su donošenjem ovih akata mimo izričitih zakonskih odredbi Zakona o internoj reviziji u javnom sektoru u FBiH, Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti FBiH i Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti Zeničko- dobojskog kantona, a da u toku postupka tužiteljice nisu dokazale zbog kojeg je zaštićenog osnova su dovedene u nejednak položaj, niti su učinile vjerovratnim da su diskriminisane, osnovano je prvostepeni sud zaključio da se ove tvrdnje tužiteljica ne mogu podvesti pod pojam diskriminacije, pa je ocjeni ovog suda pravilno odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Pravilno prvostepeni sud zaključuje da tužiteljice, prije svega, nisu dokazale, niti se iz stanja spisa to može zaključiti, koji bi to zabranjeni osnov diskriminacije u njihovom slučaju bio, odnosno, nisu dokazale da je tuženi prema njima postupao drugačije u odnosu na druge službenike u istom ili sličnom položaju, zbog njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i spola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta, spolnih karakteristika ili bilo koje druge okolnosti koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogućiti ili ugrozi priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim oblastima života. Dalje, tužiteljice, nisu učinile vjerovratnim da je tuženi prema njima različito postupao u odnosu na druge službenike, jer drugih službenika na području Zeničko - dobojskog kantona, koji obavljaju poslove Stručnog savjetnika - internog revizora i nema. Sud nije mogao prihvatiti tvrdnju tužiteljica da su diskriminisane u odnosu na interne revizore koji su zaposleni u drugim kantonima jer se na njih niti ne primjenjuje Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji Ministarstva finansija Zeničko - dobojskog kantona, dakle, ovi službenici nisu komparativni sa tužiteljicama, a posebno kad se ima u vidu da je za ovu tvrdnju izostalo dokazivanje vjerovatnoće postojanja zabranjenog osnova diskriminacije. Dakle, tužiteljice nisu učinile vjerovratnim da je tuženi nad njima vršio radnje diskriminacije, jer nisu dokazale postojanje bilo kojeg od zabranjenih osnova diskriminacije, niti različitost postupanja u odnosu na druge službenike u istom položaju, jer takvih, uporednih, službenika, u konkretnom slučaju i nema.

Neosnovano se u žalbi ukazuje da bi odgovarajući komparatori, odnosno uporednici bi prije svega bili svi zaposlenici tuženog, jer niti jednom nije određen koeficijent mimo navedenih Zakona o plaćama i naknadama, zatim svi ostali zaposlenici Zeničko - dobojskog kantona, koji obavljaju iste ili slične poslove istog nivoa složenosti, iste stručne spreme,

radnog iskustva i istih uslova rada, te naposljetku i interni revizori iz tri kantona u FBiH, za što su tužiteljice u postupku dostavile i izveli u ovom parničnom postupku.

Međutim izvedeni dokazi ne daju osnova za zaključak o postojanju stepena pretežne vjerovatnoće da su tužiteljice od strane tuženog bile izložene zloupotrebi prava ili drugom malicioznom postupku, s ciljem degradacije njihovih radnih uslova ili pak različitost postupanja u odnosu na druge službenike u istom položaju.

Stoga, prema ocjeni ovog suda, žalbeni prigovori da sud nije cijenio sve dokaze u vezi utvrđenja diskriminacije nisu osnovani, jer svi dokazi na koje su tužiteljice ukazivale u osnovi nemaju značaj za konkretni spor, jer je za utvrđenje diskriminacije relevantno da se različito ponašanje dovede u vezu sa licima u analognoj situaciji, ako za njega nema nikakvog objektivnog i razumnog opravdanja, to jest, ukoliko se njom ne teži ostvarenju „legitimnog cilja“ ili ukoliko ne postoji „razuman odnos s razmjernosti između primijenjenih sredstava i cilja čijem se ostvarenju teži“, zbog čega je pozivanje tuželjica na Presudu Vrhovnog suda FBiH broj: 43 0 P 188930 22 Rev od 06.12.2022. godine u kojoj je po nama zaista detaljno navedeno i objašnjeni osnovni instituti (činjenični i pravni) Zakona o zabrani diskriminacije bez uticaja na zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Ostale navode žalbe koji se svode na osporavanje činjeničnih i pravnih zaključaka prvostepenog suda u pogledu osnovanosti tužbenog zahtjeva, saglasno odredbi iz člana 231. Zakona o parničnom postupku drugostepeni sud nije posebno cijenio, jer nisu od odlučnog značaja za ishod ovog spora i žalbenog postupka.

Kako se nisu ostvarili žalbeni razlozi iz kojih tužiteljice pobijaju presudu prvostepenog suda, a niti je učinjena povreda odredaba parničnog postupka na koje drugostepeni sud saglasno odredbi iz člana 221. Zakona o parničnom postupku, pazi po službenoj dužnosti, to je žalbu kao neutemeljenu valjalo odbiti i presudu prvostepenog suda potvrditi.

Na temelju navedenog odlučeno je kao u izreci primjenom odredbe iz člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednica vijeća

Jasmina Begović - Devović